

WIELRENNEN Gerben Löwik kan het koersen nog niet missen en kan dat nu weer laten zien bij een Belgische topploeg

In Nokere klopt 't wielhart sneller

Ruim een jaar geleden, na vier mislukte jaren Rabobank, leek de wielloopbaan van Gerben Löwik in een doodlopende straat te zijn beland. Vacansoleil bood hem op het laatst een reddingsboei, die greep de geboren Vriezenvener met beide handen en nu is hij terug bij de Belgische topploeg Omega/Lotto. Een reportage uit Nokere Koerse, waar het wielhart van Löwik en de fans sneller klopt.

door René Banierink

NOKERE Het is even na half twaalf in de ochtend op wat waarschijnlijk de eerste echte lentedag van 2010 is. En dus zijn aan de rand van de Markt in het Belgische Oudenaarde in allerlei wat terrassen opgetrokken. Aan een van de tafeltjes geniet een ouder echtpaar van een donker biertje en een wit wijntje. Ze hebben perfect zicht op het gekrioel voor het historische gemeentehuis van de Belgische plaats, aan de poort van de Vlaamse Ardennen. Een doordeweekse dag, maar fans verdringen zich om de renners en ploegauto's van de teams die zich vandaag melden voor de 65e editie van Nokere Koerse. Het is een semi-klassieker in het profwielrennen, zonder de echte kanonnen. Deze wedstrijd is er voor de mannen van het tweede en soms derde plan en voor de bekende namen die door blessures of ander malheur nog niet aan de grote wedstrijden zijn toegekomen. Tot dit peloton behoort ook Gerben Löwik, geeft de geboren Vriezenvener zonder blikken of blozen toe. „Maar kijk eens hoeveel volk hier is. Ik vergelijk het weleens met de Ster Elektrotour in Nederland. Daar staan vaak renners aan de start die ook in de Tour uitblinkers zijn. Maar als je dan ziet hoeveel mensen er aan de kant staan, dat is gewoon triest.”

Löwik heeft er zin in. Hij maakt in Nokere Koerse een herstart nadat een zware buikgriep hem direct na Kuurne-Brussel-Kuurne drie dagen aan het bed gekluisterd hield en een deel van de zorgvuldig in de winter opgebouwde conditie opvrat. Ontzettend frustrerend, weet Löwik. Want het voorjaar, dat is zijn periode, dan zijn zijn wedstrijden. En juist afgelopen winter had hij er nog meer voor gedaan dan andere jaren. Hij rekent het voor: van begin december tot 22 februari was hij welgeteld een handvol dagen thuis. Behalve een trainingskamp van de ploeg van tien dagen en twee etappekoersen in Australië en Portugal waren het allemaal extra trainingskampen van hemzelf. „Ik wilde en wil na afloop van mijn carrière niet moeten zeggen, had ik dit maar gedaan of dat. Daarvoor hou ik teveel van fietsen”, zegt Löwik. Naast hem knikt een stevige, oudere man. Het is Nol Schobben, een Belg uit Lanaken en bijna buurman van Löwik. Beiden wonen in de grensstreek ter hoogte van Maastricht. Schobben is vandaag supporter en persoonlijke chauffeur van de renner, een fenomeen wat je alleen in België op grotere schaal ziet. Want wielrennen zit de Belgen in het bloed. Schobben doet het graag, want hij weet hoe gretig Löwik - ondanks zijn 32 jaar en jarenlange

strijd na blessures en valpartijen - is. „Gerben is ginne luierik”, verklaart hij nog maar eens ten overvloede.

Dat was ook de ploegleiding van Omega/Lotto opgevallen. Die trok vorig jaar aan de bel, toen Löwik zich bij Vacansoleil weer aan het front had gemeld na een dramatisch laatste jaar bij Rabobank. Toen, eind 2008, leek het einde van zijn bestaan als coureur nabij. „Ik had het er wel eens over gehad, met vrienden, wat ik zou gaan doen als ik geen renner meer zou zijn. Maar dat is heel wat anders dan wanneer het zover is. En als je als renner van Rabobank in december nog geen contract hebt en je bent de 30 gepasseerd, dan is het einde echt akelig dichtbij.” Die gedachte beviel hem slecht. „Ik ben nog teveel renner, vind het geweldig om te koersen. Dat kan ik nog niet missen.”

En dus stond hij gisteren zwaar gemotiveerd aan het vertrek. Om een kleine vijf uur later met een lichte kater bovenop de Nokereberg te finishen, waar het volk over een halve kilometer al uren vijf rijen dik aan weerskanten van het parcours staat. Een paar pogingen om te ontsnappen in het begin waren mislukt. „Dan merk je dat je in een grote Belgische ploeg zit, je komt bijna niet weg.” En twee plaatselijke ronden van 15 kilometer voor eind had hij ook nog eens lek gereden. „Maar ik was binnen een paar kilometer terug, dat geeft aan dat het met de vorm niet zo slecht is.” Want hij slaagt er ook nog in sprinter Kenny Dehaes naar voren te brengen, die vierde wordt. „Maar als hij niet voortijdig uit mijn wiel was gegaan, had hij een nog betere positie gehad. Had hij misschien wel kunnen winnen. Dat heb ik hem na afloop wel gezegd en dat erkende hij ook.”

Löwik gaat er vanuit dat de ploegleiding zijn werk ook heeft gezien en op waarde schat. Al weet hij dat het lastig gaat worden nog in de selectie voor de Ronde van Vlaanderen te komen. Dat is dan weer wel een nadeel van zo'n Belgische ploeg. „Als ik een keer twee dagen ziek ben, word ik geschrapt en moet me opnieuw bewijzen. Maar aan het programma van een Belg als Leif Hoste, die na twee dagen met zware rugklachten uit de Tirreno stapt, wordt niet getornd.”

Het is een vaststelling, geen klacht. „Als ik goed genoeg ben, krijg ik mijn kansen.”

Want er is daar nog die weddenschap met Nol. „Er moet een podiumplek of een trui komen”, zegt de Belg vaderlijk. Löwik, lachend: „Dat moet wel een keer lukken, toch?”

Bron: De Twentsche Courant Tubantia